

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej – Kranc

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r.

sprawy **K. C. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

5od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt II K 494/18

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 719/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt II K 494/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk oraz art. 9 pkt 1 kpk poprzez:</p> <p>a) nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów zmierzających do ustalenia za jakie przestępstwa R. J. został skazany lub występował w charakterze oskarżonego lub podejrzanego, co miało wpływ na treść orzeczenia albowiem ustalenie, że R. J. był karany, oskarżony lub podejrzany w sprawach o oszustwo, o modo operandi zbliżonym do tego występującego w niniejszej sprawie, dowodziłoby że to R. J. mógł być sprawcą czynu zarzucanego oskarżonemu,</p> <p>b) nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów zmierzających do ustalenia za jakie przestępstwa Z. L. (1) został skazany lub występował w charakterze oskarżonego lub podejrzanego oraz w jakiego rodzaju sprawach przewija się numer rachunku bankowego (...) należący do Z. L. (1), co miał wpływ na treść orzeczenia albowiem ustalenie, że Z. L. (1) był karany, oskarżony lub podejrzany w sprawach o oszustwo, o modo operandi zbliżonym do tego występującego w niniejszej sprawie lub w sprawach w których rachunkiem bankowym o numerze (...) posłużono się do dysponowania środkami pieniężnymi uzyskanymi z przestępstwa oszustwa dowodziłoby, że Z. L. (1) mógł współdziałać w popełnieniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	czynu zarzuczonego oskarżonemu co najmniej w charakterze pomocnika, co mogło i powinno mieć wpływ na ocenę wartości dowodowej zeznań Z. L. (1) i mogło prowadzić do wniosku, że oskarżony nie jest sprawcą zarzuczonego mu czynu.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zacząć należy od tego, że zgodnie z przepisem art. 167 kpk dowody przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu, a więc z przepisu tego wynika, że na sądzie rozpoznającym daną sprawę również ciąży inicjatywa dowodowa związana z zasadą wynikającą z art. 2 § 2 kpk, która zobowiązuje sąd do dążenia aby czynić prawdziwe ustalenia faktyczne. Jednakże nie można zapominać, że sąd rozpoznający sprawę jest zobowiązany do podjęcia inicjatywy dowodowej jedynie w wypadku, gdy uważa, że w sprawie nie zostały jeszcze wyjaśnione jakieś istotne kwestie, które mogą mieć wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia. A contrario więc sąd nie musi przeprowadzać dodatkowych dowodów, jeżeli uzna, że wszystkie okoliczności sprawy zostały wyjaśnione. Taka sytuacja miała zaś miejsce w przedmiotowej sprawie, gdyż Sąd Rejonowy słusznie nie dostrzegł konieczności przeprowadzania w tej sprawie dodatkowych czynności mających na celu ustalenie za jakie przestępstwa R. J. został skazany lub występował w charakterze oskarżonego lub podejrzanego. obrońca oskarżonego stojąc na stanowisku, że przeprowadzenie takich dowodów było niezbędne dla wydania prawidłowego	

rozstrzygnięcia końcowego w tej sprawie zupełnie błędnie założył, że sam fakt uprzedniej karalności R. J. lub występowania w innych sprawach w roli oskarżonego lub podejrzanego dowodziłby winy i sprawstwa tejże osoby w zakresie czynu zarzucanego w tym postępowaniu K. C. (1). Tymczasem nawet gdyby wobec wskazanego R. J. toczyły się w przeszłości postępowania karne, czy był on skazany za przestępstwo oszustwa nie świadczy to w żadnym razie, że to nie oskarżony, a R. J. dopuścił się popełnienia czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonego W. A.. Takie wnioski byłyby zupełnie sprzeczne z podstawowymi zasadami procesu karnego, w tym przede wszystkim zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art. 5 § 1 kpk. Mając powyższe na względzie należało podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, który nie podejmował dodatkowej inicjatywy dowodowej w zakresie ustalenia okoliczności odnośnie R. J., o jakich pisał obrońca. W ramach uwagi dodatkowej warto wspomnieć, że właściwie w toku niniejszego postępowania organy ścigania zbierały dane odnośnie uprzedniej karalności R. J. oraz prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach o oszustwa internetowe (notatka urzędowa sierż. szt. A. K. z dnia 28.08.2018 r., k. 201-202). Jednak jak już była mowa wcześniej, ustalenia te nie mogły mieć wpływu na treść wydanego w tej sprawie wyroku albowiem zgromadzony w tej sprawie, oceniony jako wiarygodny i miarodajny materiał dowodowy wskazywał na sprawstwo występkę popełnionego na szkodę W. A. przez K. C. (1).

Przedstawione wyżej rozważania odnoszą się także do uwag obrońcy oskarżonego co do zaniechania ustalenia za jakie przestępstwa został skazany lub występował w charakterze oskarżonego lub podejrzanego Z. L. (1) oraz w jakiego rodzaju sprawach przewija się numer rachunku bankowego (...) należący do Z. L. (1). Podobnie jak w przypadku R. J., także i co do Z. L. (1) przeprowadzanie dodatkowych czynności dowodowych, zgodnie ze wskazaniami obrońcy, nie mogło doprowadzić do uwolnienia K. C. (1) od odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 kk stanowiący przedmiot tego postępowania. Skoro bowiem zgromadzone dowody, trafnie uczynione przez Sąd Rejonowy podstawą ustaleń faktycznych, pozwoliły na niebudzące wątpliwości ustalenie, że to K. C. (1) dokonał oszustwa W. A. to nie podważyłyby tego informacje o wcześniejszej karalności Z. L. (1) z art. 286 § 1 kk, ani tym bardziej dane o prowadzonych przeciwko niemu sprawach gdzie występowałby jako podejrzany czy oskarżony. Odnosząc się jeszcze do stwierdzeń obrońcy dotyczących ewentualnej możliwości udziału Z. L. (1) w przedmiotowym oszustwie internetowym w roli pomocnika, należy podkreślić, że oskarżyciel publiczny postawił zarzuty jedynie K. C. (1) i skarga publiczna dotyczy wyłącznie tej osoby. Nie wyklucza to, iż główny sprawca nie działał sam i w przestępstwo były zaangażowane też inne osoby. W takim przypadku ewentualny pomocnik czy pomocnicy mogą indywidualnie odpowiadać karnie, co jednak w żaden sposób nie wyklucza sprawstwa i winy K. C. (1) i zakresu jego odpowiedzialności

Sąd Rejonowy zaś badał i analizował powiązania innych osób z czynem oskarżonego o tyle aby właściwie ustalić pozycję tegoż K. C. (1). Znamienne jest przy tym, że świadek Z. L. (1) wyjawiał, iż to właśnie na prośbę K. C. (1) otworzył rachunek bankowy o numerze (...) i następnie przekazał oskarżonemu wszystkie dane niezbędne do internetowego logowania się do tego konta. Świadek ten szczegółowo opisał swoje działania podjęte na prośbę podsądnego, co dodatkowo przemawiało za wiarygodnością jego zeznań. W świetle zeznań Z. L. (1) oraz historii rachunku bankowego (...), z których wynikało że rzeczywistym dysponentem tego konta bankowego był K. C. (1) posiadający dane do logowania się za pomocą sieci internetowej do tego rachunku bankowego zupełnie zbędne było ustalanie, czy wskazany wyżej numer rachunku bankowego pojawiał się w innych postępowaniach związanych z przestępstwami z art. 286 § 1 kk. Skoro to oskarżony a nie Z. L. (1) dokonywał wszelkich transakcji na tym koncie bankowym, na co wskazuje przede wszystkim historia tego rachunku bankowego, to w przypadku występowania tego numeru konta w innych sprawach o zbliżonym modus operandi nie świadczyłoby to wcale o ewentualnej hipotetycznej możliwości popełnienia przez Z. L. (1) przestępstwa oszustwa, co starał się w nieskuteczny sposób wykazać w apelacji obrońca. Dodatkowo można jeszcze raz tu wskazać, że w toku postępowania przygotowawczego zbierane były dane na temat osoby Z. L. (1), a także co do wykorzystywania rachunku bankowego o numerze (...) w innych tego typu sprawach (k. 201-202 akt).

Te jednak nie przyniosły ustaleń rzutujących na treść wydanego w tej sprawie wyroku gdyż zgromadzony i właściwie oceniony materiał dowodowy wskazywał na K. C. (1) jako sprawcę czynu popełnionego na szkodę W. A..

Kontynuując rozważania nad procesowym zarzutem odwoławczym przyznać trzeba było, że w trakcie rozprawy w dniu 16 października 2019 r. Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. 399 § 1 kpk pouczył strony o możliwości zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej. Jednak niezwykle istotne jest to, że miało to miejsce jeszcze przed przesłuchaniem świadka Z. L. (1). Treść zeznań tego świadka, któremu ostatecznie przyznano przymiot wiarygodności, miała duże znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w połączeniu z pozostałymi zgromadzonymi dowodami pozwalało na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych w tej sprawie dotyczących rzeczywistej roli jaką odegrał K. C. (1) w popełnieniu przestępstwa na szkodę W. A.. Samo pouczenie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej i opisu czynu, zwłaszcza gdy ma ono miejsce przed przeprowadzeniem wszystkich dowodów w danej sprawie, nie jest wiążące. Jest to tylko czynność umożliwiająca ewentualne zmiany w tej kwestii przy wydawaniu orzeczenia w sprawie. W tym wypadku Sąd I instancji po zakończeniu postępowania dowodowego ostatecznie doszedł do słusznego wniosku, że sprawcą przestępstwa z art. 286 § 1 kk był K. C. (1) i uprzednie pouczenie stron w trybie art. 399 § 1 kpk nie może być traktowane jako podstawa

do podważania słuszności wydanego orzeczenia.

Odnośnie jeszcze R. J., którego apelujący również widziałby w kręgu sprawców zamiast oskarżonego K. C. (1), Sąd Okręgowy zwraca uwagę, co dostrzegł już Sąd Rejonowy, że zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenia, że choć telefon komórkowy o nr (...) zarejestrowany był na R. J. to rzeczywistym jego użytkownikiem był K. C. (1). Wskazuje na powyższe chociażby to, że za pomocą tego numeru następował kilkakrotny kontakt z pokrzywdzonym i były przesyłane wiadomości multimedialne z dokumentami jakich zażądał W. A.. Co więcej, numer ten został podany przy otwieraniu rachunku bankowego założonego przez oskarżonego K. C. (1), a nadto na ten właśnie numer przychodziły kody Blik do transakcji dokonywanych z konta założonego na Z. L. (1), z którego korzystał oskarżony. W świetle powyższego jako chybione należało ocenić uwagi obrońcy jakoby to R. J. mógł być sprawcą przestępstwa stanowiącego przedmiot tego postępowania.

Reasumując wszystko powyższe, zabiegi obrony zmierzające do przerzucenia odpowiedzialności karnej za przypisany K. C. (1) czyn na inne osoby okazały się całkowicie nieskuteczne.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek z powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie zachodziła konieczność przeprowadzania dodatkowych czynności dowodowych wymienionych przez obrońcę we wniesionym środku odwoławczym, a które mogłyby mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Dlatego też Sąd Okręgowy nie widział potrzeby dopuszczenia takich dowodów z urzędu. Tego rodzaju postępowanie dowodowe nie podważałoby trafności ustaleń Sadu I instancji co do sprawstwa i winy K. C. (1) w zakresie przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu. Czynności dowodowe nakierowane na badanie udziału w przestępstwie innych jeszcze niż oskarżony osób miałyby się z celem, gdyż akt oskarżenia dotyczył wyłącznie K. C. (1), któremu Prokuratura Rejonowa w Nowym Tomysłu zarzuciła występki z art. 286 § 1 kk. Zupełnie chybionym wyznacznikiem sprawstwa w przedmiotowej sprawie miałyby być dotychczasowa karalność Z. L. (1) i R. J.. Byłoby to oczywiście sprzeczne ze sztandarowymi zasadami procesu karnego. Tylko na marginesie należy wspomnieć, że dla oskarżonego K. C. (1) niniejszy proces karny jest kolejną sprawą karną gdyż był on już wcześniej skazywany za przestępstwa z art. 286 § 1</p>		

<p>kk. Tą informację obrona jednak skrupulatnie pomija. Natomiast Sąd Rejonowy uczynił z niej słuszny użytek przy analizie wyjaśnień oskarżonego (k. 399) oraz przede wszystkim przy uzasadnianiu wymiaru kary za przypisane oszustwo internetowe.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że to oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego, a nie inna nieustalona osoba posługująca się imieniem i nazwiskiem K. C. (1), popełniła przestępstwo oszustwa na szkodę W. A., podczas gdy:</p> <p>1) na taki sposób popełnienia przestępstwa na szkodę W. A. wskazywałyby wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r.,</p> <p>2) rachunek bankowy nr (...) należący do Z. L. (1), który jak zeznał „przez to zresztą jestem ciągnany po całej Polsce bo wiele spraw miałem przez to konto”, co wskazuje że Z. L. (1) jest zamieszany również w inne przestępstwa przy popełnieniu których posłużono się ww. rachunkiem bankowym,</p> <p>3) Z. L. (1) był zainteresowany złożeniem zeznań, które obciążałyby K. C. (1), w przeciwnym razie Z. L. (1) sam narażałby się na odpowiedzialność za co najmniej pomocnictwo do oszustwa poprzez udzielenie swojego rachunku bankowego,</p> <p>4) pominięcie przy ocenie zeznań świadka Z. L. (1), że jest osobą karaną (nie ustalono za jakie przestępstwa, choć z jego zeznań można wywnioskować, że chodzi</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>o przestępstwa przeciwko mieniu, podczas gdy oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Sąd I instancji miał na uwadze jego wcześniejszą karalność za przestępstwa,</p> <p>5) w sprawie nie ustalono, aby w dniu 11 lipca 2017 r. oskarżony przebywał w G., skąd logował się numer (...) którym posłużono się przy popełnieniu przestępstwa,</p> <p>co miało wpływ na treść orzeczenia albowiem prowadziło do zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu jako sprawstwa a nie pomocnictwa.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, iż błąd w ustaleniach faktycznych zachodzi, gdy treść ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest z kolei uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 264/18, Lex nr 3056290). Uwaga ta była niezbędna albowiem podniesiony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzał się do gołosłownej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sad Rejonowy i przedstawiania przez apelującego własnej wersji wydarzeń, co istotne,</p>		

w wielu aspektach wręcz sprzecznej z wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Jak już była mowa wcześniej, miarodajne dowody pozwoliły na niebudzące żadnych wątpliwości przypisanie oskarżonemu jako sprawcy odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione na szkodę W. A..

Obrońca wszelkimi sposobami zmierzał do wykazania, że podsądny nie jest sprawcą tego czynu zabronionego, tylko jest nim zupełnie inna, nieustalona osoba posługująca się imieniem i nazwiskiem K. C. (1). Czynił to jednak nieskutecznie, swe twierdzenia opierając wyłącznie na tych wyjaśnieniach oskarżonego, którym Sąd Rejonowy zasadnie odmówił przymiotu wiarygodności. Poza tym wyjaśnienia w tej zasadniczej części były niezgodne z pozostałym materiałem dowodowym ocenionym jako wiarygodny i miarodajny. Apelujący nie podał żadnych konkretnych nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu I instancji, które miały doprowadzić do błędu w ustaleniach faktycznych. De facto podważał on w ten sposób słuszność oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, która to ocena była prawidłowa i została w całości zaakceptowana przez Sąd odwoławczy.

Zbyt daleko idące w ocenie Sądu II instancji były wskazania obrońcy jakoby zeznania Z. L. (1), w których podał „przez to zresztą jestem ciągnany po całej Polsce bo wiele spraw miałem przez to konto” ((...)) świadczyły o tym, że Z. L. zamieszany jest również w inne przestępstwa,

przy popełnieniu których posłużono się ww. rachunkiem bankowym. W przedmiotowym postępowaniu ustalono, że choć rachunek ten został założony przez Z. L. (1) to w rzeczywistości jego jedynym użytkownikiem był K. C. (1) dysponujący danymi do logowania się przez Internet do tego konta. W takiej sytuacji sam fakt, że Z. L. (1) uczestniczył w innych sprawach powiązanych z tym numerem rachunku bankowego wcale nie oznacza, że był on sprawcą czynu popełnionego na szkodę W. A.. Takie ustalenie byłoby zupełnie sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w tej sprawie i oderwane od podstawowych zasad kształtujących każdy rzetelny proces karny.

W ramach omawianego tutaj zarzutu skarżący podniósł, iż Z. L. (1) był zainteresowany złożeniem zeznań, które obciążałyby K. C. (1), w przeciwnym razie sam narażałby się na odpowiedzialność za co najmniej pomocnictwo do oszustwa poprzez udzielenie swojego rachunku bankowego. Wskazania te należałoby kwalifikować jako nieskuteczna próba podważenia słuszności oceny wiarygodności zeznań świadka Z. L. (1). Niezrozumiałe jest czynienie tego typu uwag w ramach negowania ustaleń faktycznych. Abstrahując jednak od tego, Sąd Okręgowy zapoznając się z treścią zeznań Z. L. (1) stwierdził, że w tym postępowaniu ujawnił on swoje działania, którymi ułatwił K. C. (1) popełnienie przestępstwa. Podał, że rachunek bankowy o numerze (...) założył na wyraźną prośbę oskarżonego, a następnie przekazał mu wszystkie dane do internetowego logowania się do tego konta. Oczywiście do powyższych zeznań

należało podejść z odpowiednią ostrożnością, skoro świadek mógłby mieć żywotny interes w tym aby oddalić od siebie podejrzenia o współudział w przedmiotowym oszustwie internetowym i tak też postąpił Sąd Rejonowy oceniając zeznania świadka Z. L. (1), w tym potwierdzając jego znajomość z K. C. (1). Wobec nie objęcia w niniejszym postępowaniu Z. L. (1) prawnokarna ocena jego zachowania była poza zakresem zainteresowania Sądu Rejonowego. Sąd ten dokonując oceny zeznań Z. L. (1) nie był zobligowany do uwzględnienia przy tej czynności uprzedniej karalności tej osoby, poza oczywiście ewentualną karalnością za składanie fałszywych zeznań. Ocena dowodów dokonana w sposób oczekiwany przez obrońcę byłaby oczywiście sprzeczna z treścią art. 7 kpk. W przypadku osoby karanej, należałoby w takiej sytuacji ad hoc zakładać, że jej zeznania są w całości niewiarygodne bez względu na to czy są one logiczne, spójne i zgodne z pozostałym ocenionym jako wiarygodny materiałem dowodowym. Pomimo powtarzających się zarzutów obronnych mających na celu podważenie wskazań świadka Z. L. (1) kontrola odwoławcza nie potwierdziła trafności żadnego z argumentów obrońcy przedstawionych w tej kwestii.

Ostatnim z elementów omawianego zarzutu było zarzucenie Sądowi Rejonowemu zaniechania ustalenia, czy oskarżony w dniu 11 lipca 2017 r. przebywał w G. skąd logował się numer (...). Ustosunkowując się do tego należało podać, że udało się jednak ustalić, iż 11 lipca 2017 r. tenże numer telefonu ((...)) użytkowany przez K. C. (1) logował się do (...) właśnie w G., co w

ocenie zarówno Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego było wystarczające jako potwierdzenie obecności podsądnego w G.. To, że według swej deklaracji K. C. mieszkał w W. nie wykluczało zupełnie przemieszczenia się na czas popełnienia przestępstwa do innego miasta.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z tych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Wszelkie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w tej sprawie były prawidłowe, a poprzedzała je należyta ocena wartości dowodowej zebranych dowodów. Nie było więc powodów do jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia poprzez wydanie orzeczenia reformatoryjnego, a tym bardziej kasatoryjnego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p> <p>Sąd Okręgowy przeanalizował również orzeczenie o karze wymierzonej oskarżonemu, choć apelujący nie podnosił zarzutu rażącej niewspółmierności kary ale zaskarżył wyrok w całości (art. 447 § 1 kpk). W efekcie tej kontroli instancyjnej nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu K. C. (1) adekwatną karę, uwzględniającą wszystkie występujące po stronie sprawcy okoliczności łagodzące i obciążające. Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie może w tym wypadku uchodzić za karę rażąco surową, która wymagałaby ingerencji ze strony Sądu II instancji, na korzyść podsądnego.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Brak zmian w zaskarżonym wyroku</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714). Dlatego zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu – adw. J. K. kwotę 516,60 zł (wraz z podatkiem VAT).</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego K. C. (1) z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nigdzie nie pracuje, nie posiada żadnego majątku, a nadto ma w perspektywie konieczność odbycia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną K. C. Sąd Okręgowy postanowił zwolnić go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne, na które składa się m.in. powyżej opisane wynagrodzenia dla adwokata z urzędu i nie wymierzył mu opłaty za II instancję.</p>

7. **PODPIS**

Hanna Bartkowiak